

KESKNÄDAL

Ilmub aastast 1999

Hind 0,58 €

ISSN 1406-9083

Nr 16 (745) 27. aprill 2011

RAHVA POLIITIKALEHT

1. maist läheb Eesti maa müüki

Mis juhtub maaga, see juhtub ka maa poegadega

Tänavu 1. maist kaovad kõik piirangud maa müügiks välismaalastele, neile, kellel on raha palju rohkem kui meie oma riigil, Eesti põllu-, metsa-, kala- ja rannamehel. Saame selle eest küll moraalise õiguse osta endale maad mis tahes EL-i liikmesriigis niipalju kui soovime ja maksta jõuame. Siin pole midagi rohkem vaja seletada, kui on teada, et tuhanded meie maaomanikud oma maa soodsat müügi-võimalust ootavad. Riigi ootustest rääkimata, kui tule-tada meelde viimastel aastatel tehtud kümnete tuhandete maatükkide enampakkumisi. Kõik see toimib suunas, et eestlased on teel saamaks maata rahvaks ja Eestimaa oma rahvata maaks. Ärgem siis müügem oma emakest maad, oma isade maad, oma kodumaad raha eest maha, kuigi teine euro-poliitlik aluspõhimõte – kapitali vaba liikumine – seda võima-lust seadustab ja soodustab! Kapital voolab alati sinna, kust on midagi odavalt saada. Koos maaga müüme ka iseenda maha, muudame end kodu-maatuks, hakkame sulaseks oma endisel maal või lahkume pagulaseks sootuks võõrale

Veel mõned read 1854. aastaga dateeritud luulest:

Meie surnud ei unusta iial
Seda ilusat maad,
Sest see maa on punase mehe ema.
Me oleme osa sellest maast
Ja tema on osa meist...
Me teame, et valge mees ei mõista me eluviisi.
Üks paik on talle
Seesama mis teinegi.
Sest ta on võõras, kes tuleb öösel
Ja võtab maalt kõike, mida tahab.
Maa pole talle vend, vaid vaenlane,
Ja vallutanud selle, tungib ta edasi.

(Pealik Seattle kõne, Eesti Loodus nr 1, 2000).

maale. Duwamish-indiaanipealik Seattle küsis: kas valge mees õpetab oma lastele sedasama, mida meie oma lastele oleme õpetanud? See on: Maa on meie ema ja mis juhtub maaga, see juhtub ka maa poegadega. Maa ei kuulu inimestele, vaid inimesed kuuluvad maale. (Vt ka luuletust!)

Nii kirjutas teenekas maapoliitik ARVO SIRENDI 30. märtsi Raplamaa ajalehes Nädaline ning järgmine, 4. mai Kesknädal avaldab selle hea ja südantvalutava loo ka oma lugejatele.

Riik vajab plaani noorte tööpuuduse vastu

2010. aasta statistika jär-gi kuulub Eesti 15–24aas-taste noorte kõrge töö-tusmäära poolest nega-tiivses mõttes Euroopa Liidu viie esimese riigi hulka. Mullu oli meil kesk-miselt töötä 23 400 noort, mis on kokku 33 protsenti kõigist noortest, kes pa-rasjagu ei õpi.

Eelmisel nädalal Eesti Statisti-kaseltsi konverentsil pidas et-tekan-de Üliõpilaskondade Liidu juhatuses esimees Maris

Mälzer. Ta rõhutas hariduse kvaliteedi tõstmise vajalikkust ning tões, et riigil puudub konkreetne plaan tegelemaks noorte tööpuudusega.

„Kesknõored ei kavatse kind-lasti jääda pealtvaataja rolli, vaid võtavad jätkuvalt koos teiste kodanikeühendustega sõna, et riik tegeleks noori puudutavate raskete probleemidega.

Oleme Üliõpilaskondade Li-

Riibe

Mälzer

duga leidnud ühise keele kõrg-haridusteemadel ning nüüd kavatseme neid toetada, et viia ühiskonna tähelepanu noorte tööpuudusele ja selle vastu võitlemise vajalikkusele,” üt-les Keskerakonna Noortekogu peasekretär Jaanus Riibe.

Riibe tõi esile, et jätkusuutlik Eesti saab olla vaid selline, kus riik ei tooda noortest tõrjutuid ega heidikuid, vaid panustab iga noore võimete parimaks väljaarendamiseks.

„Paraku ei näe me hetkel, mi-da on konkreetselt ära tehtud ja kuidas kavatsetakse noorte tööpuuduse probleem lahenda-dada.

On ilmne, et vajame riiklikku tegevuskava võitlemaks noorte tööpuudusega.

Avalik diskussioon oleks tege-vuskava vaid üks osa, mis aitab meil loodetavasti viia tee-ma arutlusele Riigikokku ning ehk ka valitsuse lauale,” loodab Riibe.

Kesknõorte pressiteest

Juhtkiri

Valega me, eestlased, kaugele ei jõua!

HEIMAR LENK
Riigikogu liige

Mulle võidakse vastu vaielda, sest taasiseiseisvunud Eestis on paljud just valega oma ühiskondlikule positsioonile tõusnud. Kas polnud mitte ka praeguse presidendi Ilvese valimiskampaanias valel tähtis koht? Meenutagem meedia rünnakuid vastaskandidaad Arnold Rüütli vastu, kes olevat kaotanud mälu ega suutvat avalikkuse ees enam esineda, põdevat hullu vanainimese haigust jne. See suur vale sai kesta vaid niikaua, kuni tuli avalik teledebatt. Rüütel esines seal erakordselt hästi, ennast selgelt väljendades ja palju paremas eesti keeles kui Ilves. Lisaks sisaldas Rüütli esinemine hulga asjalikke mõtteid Eesti arengu kohta, mida Ilvesel nii palju polnud. Aga viimased Riigikogu valimised? Ma ei hakka uuesti analüüsima rahaskandaali Lasnamäe vene kiriku või Eesti Keskerakonna finantseerimisel, kuid fakt jääb faktiks – ühtegi meedias kõlanud süüdistust ametlikul tasemel tõestada ei õnnestunud. See annab õiguse kogu lugu valetunnistuseks nimetada. Suur vale toodi taas valimiskampaaniasse. Ja ta suri koos valimiskampaaniaga. Nüüd ei meenuta ülespuhutud skandaali enam keegi. Savisaar tuli sellest loost võitjana välja ja kogus valijalt (Eesti Vabariigi kodanikelt) kõikide aegade rekordiarvu hääli. Ma kirjutan seda, olles lummatud 20. aprilli Delfis avaldatud politoloog Ilvi Jõe-Cannoni vapustavast artiklist eestlaste vale kohta. Ootasin paar päeva, lootes, et selle kirjutise ümber suurem diskussioon vallandub. Kuid võta näpust! Midagi ei juhtunud. Eestlased panevad jaanalinnu kombel pea liiva alla, kui keegi nende endi kohta midagi kriitilist arvama juhtub. Oleme USA ja Euroopa kiitusega oma riigi taastamise algaastail nii ära harjunud, et kaotame tihti objektiivsuse omaenese tegude hindamisel. Kuid ega rahvast saagi nii väga süüdistada, kui Kadriorus, Toompea lossis ja Stenbocki majas poleks riigis leviv valetamine kui probleem üles kerkinud. Kaitseministrina ajakirjas *Diplomaatia* esinenud Jaak Aaviksoo isegi õigustab petmist ja valetamist enesekaitse ja ellujäämise nimel. Ja nüüd pandi see valet lubav mees haridusministriks, uut põlvkonda õpetama! Viimaste valimiste e-hääletamise vaidlus jäigi avalikkuses lõpuni vaidlemata. Üllatusega kuulsin, et hävitatud on isegi arvutites sisaldunud elektroonilise hääletuse andmestik. Milleks kiirustati? Keda või mida kardetakse? Kas ei meenuta see parvlaeva Estonia lugu? Ka see tuli kiiresti betooniga üle valada, et mitte häirida hukkunute haurahu... Kas pole mitte naiivne põhjendus? Õigemini – naiivne ja närune vale. Võib-olla ma eksin, aga mulle tundub, et vastamata küsimusi kuhjub meie lühikese ajaloo kohta liiga palju. Mis täpselt toimus Pullapäl? Mida endast kujutasid Iisraelist relvade ostmise tehing ja Vene rublade müümise tehing? Miks põgenes kaitseminister Hain Rebas? Miks tõrjuti sisepagendusse kindral Einseln? Miks juhtus see, mis leidis aset Kurkses? Me teame ajaloost üsna hästi, millega lõpetasid suure vale peaidoloog Joseph Goebbels ja tema teenitud režiim. Meil on ka praeguste võimumeeste hulgas hulk üllatavalt häid demagooge. Võin seda väita arvukate pseudodiskussioonide põhjal, mida korraldatakse Riigikogu saalis infotundides ja arupärimistele vastamiste aegu. Opositsioon enam ei ootagi tõeseid vastuseid, sest juba aastaid pole neid antud. Parlamendisaali-vaidlused on muutunud üksteisele ärapanemiseks, milles võidavad paremad udutajad ja asjast mööda rääkijad ehk valetajad. Aga lõpmatuseni ei saa see ju kesta. Just sellest kõigest kirjutaski Delfis politoloog Ilvi Jõe-Cannon tänä nädal tagasi. Ta küsis: äkki käitub kogu Eesti riik nagu Suusaliit Veerpalu asjas? Ergas lugejaskond, Delfi kommentaatorid ehk rahva hääl vastas autorile üllatavalt kiiresti ja täpselt: ei, proua, just vastupidi – Suusaliit käitus nii nagu Eesti riik – hämades, vassides, valetades, kinni mätsides...

nädala nupud

Euroopa abipaketid levitavad kommunismi

Põlissoomlaste peadpööriv valimise Edukonna valimistel ja samalaadsete iseseisvusparteide järjest kasvav menu ka teiste Euroopa riikide rahvaste seas kinnitab, et senises EL poliitilises kursis tuleb üha sügavamalt kahelda. Põlissoomlaste valimisloosung kõlas: Soome kuulub soomlastele! Taheti immigrantidevoolu peatumist. Ei pooldata võlgadesse uppuvat Euroopa Liitu, kus maksumaksjate õlule pannakse kohustus vastutustundetu riiki päästa ja nende võlgu kinni maksta. Põlissoomlaste meelst võib kohata paljude eurooplaste juures. Teiste sõnadega, inimesed on väsimas kollektivismist, multikultuursusest, kõigi ja kõige ühtesulatamisest. Multikultuursuse läbikukkumist on tunnistanud ju ka Saksamaa liidukantsler Angela Merkel. On aeg märgata lihtsate inimese muresid ning taas tõsta ausse individuaalsus, loomingulisus ja traditsioonilised väärtused. Paraku ei ole nn iseseisvuslaste poolt valivate eurooplaste soov kerge täita, sest ajaratust pole võimalik 80 aastat tagasi keerata. Arvestades suurt immigrantide hulka, on eurooplaste individuaalsuse ja põlstraditsioonide taastamise soovi sisse kirjutatud terav konflikt suure hulga sisserännanute vastu. Lähitulevikus võib hoopis oodata Euroopa põliselanike ja sisserännanute järjestavamast vastandumist, mis tähendab vanasse heasse Euroopasse turbulentsete aegade saabumist.

Põlissoomlased justkui äratasid Euroopa, näidates, et ennast lõhki laenanud riikide päästmine peaks jääma ennekõike nende endi õlule. Soome valimistulemuse järel on Portugali laenupakett endiselt küsimärgi all.

On mõistetav, et üksikisikute ja ettevõtjate puhul kehtivad vabaturumajanduse reeglid, kus mõõdutundetu ohustab pankrot. Samas USA maksumaksjate raha eest mõni aasta tagasi suurpanku päästes eiras Barack Obama ilmselgelt vabaturumajanduse põhimõtteid. Ka Kreeka, Portugali jt abipakette võib käsitada mitte vabaturumajandusliku, vaid pigem kommunistliku tegevusena. Vastutustundetu premeerimine hoolsate maksumaksjate rahaga suurendab vaid abisaajate passiivsust ja küünilisust. Rahva raha eest suurpankade ja võlguelavate riikide väljastamine mitte ei kaota probleeme, vaid lükkab need tulevikku. Eurooplased ise aga hakkavad kõigest väsimas. Pöördumine oma juurte juurde ei saa aga olla lihtne ülesanne.

IRL ja Kaitsepolitsei nurjasid "põliseestlaste" esiletõusu?

Eesti Vabuspartei – Põllumeeste Kogu (EVP–PK) saatis 18. aprillil oma suurele sõsarpartei Põlissoomlastele tervituse valimisvõidu puhul. Erakonna juhatus tegi ka järeltõusu märtsis toimunud Eesti parlamendivalimiste kohta, vahendab uudisteportaal minut.ee. See on portaal, kuhu lugejad postitavad uudiseid.

Vabuspartei teabeteotomkonna teatel "analüüsi meetodeid, millega poliitkartell suutis ära hoida rahvusliku jõu esiletõusu. Üks ohvritest oli ka Vabuspartei – Põllumeeste Kogu, mille juhatus hoiti "dr Rein Kochi grupi" poolt kunstlikult erakonna juhtimisest eemal. See grupp nurjas mullu suvel erakonna valimiskampaania, koostas toimikuid erakonna siseasjadest ja tassis neid Kaitsepolitseisse". Erakonnaregistri lünka ära kasutades tekitati totaalne segadus liikmeskonna fikseerimisel. Teatades, et "ei ole mingit peajoonet mitterõõustuvat rühmitist mõistlik EVP–PK ridadesse tekitada", kustutas dr Koch nimekirjast omakäelisel kõik sel aastatuhandel erakonnaga liitunud inimesed eesotsas Tiit Madissoniga. Erakonna vanuselist koostist arvestades olid need pea ainsad selgete elumärkidega isikud selles erakonnas. Sellega välistati Vabuspartei osalemine valimistel, märkis partei teabeteotomkond. Vabuspartei juhatus kutsus aru andma viis erakonna suhtes destruktivselt käitunud isikut – Rein Kochi (endine Põllumeeste Kogu esimees), Hando Kruuvi, Tõnu Ojamaa, Ormes Tamme ja Aarne Toomsalu (endine IRL). Motiivide kohta selgitusi ei saadud ja nad heideti Vabusparteist välja.

Põllumeeste Kogu allkirjastas Rein Kochi juhtimisel 25. oktoobril 2006 ühinemisleppe loodava Isamaa ja Res Publica Liiduga ning IRL-i suurokogu kiitis ühinemise heaks mais 2007, kuid aprillis 2008 loobus Põllumeeste Kogu suurokogu ühinemisest IRL-iga. Viimane aga näib endiselt vaeva nägevat, et Põllumeeste Kogust neile konkurenti ei tekiks.

Sellisest tegevusest võib Kesknädal küll järeldada vaid üht – meil on jõude, kelle huvides ei ole mingi „põliseestlaste partei“ sünd. Liikumisi jälgitakse pidevalt, et Eestis ei tõuseks esile Põlissoomlaste sarnast erakonda. Siis kaotaks ju oma eksistentsi eelkõige IRL – teda poleks enam kellelegi vaja. Ja isegi kui mingi põlispartei tekitataks, nt enne järgmisi valimisi, saab see olla taas vaid ärimeeste projekt a la Res Publica. Põliseestlaslikku liikumist saab algatada ikkagi vaid initsiatiiv altpoolt. Põhiküsimuseks jääb hoopis: kust tuleb sel juhul raha?

Anneli Viitkin liitus Keskerakonnaga

Endine Võru linnapea Anneli Viitkin lahkus Sotsiaaldemokraatlikust Erakonnast ning astus Keskerakonda. Ta ütles, et tal on Keskerakonnas võimalik aktiivselt kaasa rääkida nii kohaliku kui ka riikliku tasandi poliitikas. "Sotsiaaldemokraatide ja Keskerakonna vaated on teineteisele väga lähedased ning just seepärast ei pelga ma seda sammu astuda, saan edaspidigi oma valijatele antud lubaduste eest seista. Väga oluliseks pean ka pidevat keskendumist maapiirkondadele ning eriti omavalit-

susi tugevdavale ja abistavale poliitikale," lisas Viitkin. "Anneli Viitkin on tegev ka paljudes muudes organisatsioonides, mis pööravad tähelepanu Eesti tasakaalustatud regionaalarengule. Kindlasti on ta meie meeskonnale hea täiendus," kommenteeris Viitkini liitumist Keskerakonna peasekretär Priit Toobal. Viitkin oli Võru linnapea 2009. aasta novembrist 2010. aasta märtsini. Hetkel on ta Võru linnavolikogu liige. Ta kandideeris äsjastel parlamendivalimistel Kagu-Eestis ja kogus 1006 valija toetuse.

HIIBUSE NÄDAL

KESKNÄDAL

Address: 10130 Tallinn, Toom-Rüütli 3/5
Tellimine ja levi: 6 177 717

Peatoimetaja Urmi Reinde	urmi@kesknadal.ee	6 274 583
Poliitikatoimetaja Ivari Vee	ivari@kesknadal.ee	6 274 573
Uudistajuht Indrek Veiserik	indrek@kesknadal.ee	6 274 571
Toimetaja Tiit Maksim	tiit@kesknadal.ee	

Toimetuse käsikirju ei tagasta. Kesknädalas ilmunud artiklid väljendavad nende autorite arvamust, mis ei pruugi kokku langeda toimetuse omaga.

Levi AS Express Post ja AS Eesti Post.
Lehte kirjastab MTÜ Vaba Ajakirjandus

Häbi valitsusele, kes pettis eakaid!

21. aprillil pidas Keskerakonna senioride kogu juhatus oma istungi, kus kohtuti endise Haabersti linnaosavanema, nüüd Riigikogu liikme Viktor Vassiljeviga (pildil) ning võeti sõna viimase aja poliitika suhtes, mis puudutavad pensionäre. Teravaima probleemina tõusetus see, et 17 000 Eesti riigi pensionäri ei saanud viimastel aastatel kätte kogu pensioni, vaid ainult osa sellest. Valitsus aga nagu ikka, laiutab käsi – ise olete süüdi! Keskseenioid võtsid vastu teemakohase avalduse.

Keskerakonna senioride kogu avaldusest

Eesti riigi eakatepoliitikasse kirja pandut lugedes leiame seal hoolivust vanurite suhtes, väärika ja turvalise vananemise tagamist, sotsiaalse tõrjutuse ennetamist, õigust teabele eakaid puudutavates küsimustes jpm. Miks siis õigust teabele õigeaegselt ei rakendatud pensionäride suhtes ja kümned tuhandet pensionärid peavad tagantjärele nõudma oma pensionilt ebaõiglaselt võetud tulumaksu tagastamist, sedagi ajapiiranguga kolm aastat? Rahandusminister Jürgen

Ligile ja peaminister Andrus Ansipile Riigikogu infotundides esitatud sellekohastele küsimustele on üldiseks vastuseks olnud: riik ei ole probleemi tekitanud ja riik ei vastuta. Kas ebapiisav teavitamine polegi siis probleemi tekita-

mine? Arvestades seda, et paljudel eakatel inimestel on raskusi vajaliku teabe kättesaamisega ja oma soovidest teadaandmisega, on Keskerakonna senioride kogu juhatus seisukohal, et mittetöötav pensionär ei peaks esitama avaldust tulumaksu tagastamiseks. Seda peaks tegema vaid töötav pen-

sionär selle kohta, kas tulumaksuvaba 144 eurot tuleks maha arvata palgalt või pensionilt.

Keskseenioid loodavad, et Euroopa Liidu avaldatud dokumendis „Euroopa igale eale“ ja meie riigi eakatepoliitikas esitatud seisukohad leiaksid riiklikul tasandil elluviimist. 4. aprillil sõlmitud koalitsioonileppes on suurelt ja tumedalt kirja pandud „sta-

biilne pensionitõus“, kuid edasi on lugeda, et see lubadus on seotud „aruka ja konservatiivse majandus- ja rahanduspoliitika jätkamisega, mis kindlustab majanduse kasvu ja uued töökohad“.

Kuivõrd saame kindlad olla valitsuse arukas majanduspoliitikas ja uute töökohtade tekkes ning sellega seotud pensionitõus? Kuna pensionitõus võib jääda vaid lootuseks, tuleb meil ühiselt praegu valitsuselt nõuda, et pensionidelt ebaõiglaselt võetud tulumaks kõigile tagastataks. Samuti tahavad keskseenioid teada, mida kavatseb valitsus teha, et sotsiaalküsimusi hõlmav info oleks eakaile paremini kättesaadav.

Toimetusel: Ligi 4000-liikmeline Keskerakonna senioride kogu on Eesti suurim pensionäride organisatsioon. Senioride kogu juhhib Elmar-Johannes Truu.

Ajalehe Videvik 1000 numbrit

Möödunud kolmapäeval tähistas kuldsesse ikka jõudnud lugejate nädalaleht Videvik ümmargust tähtpäeva. 14. aprillil ilmus ajaleht järjekorranumbriga 1000. Aega kulus selleni jõudmiseks 21 aastat. Ilmuma hakati aastal 1990, kui Eesti pakatas kõiksugu algatustest, poliitilistest nõudmistest ja uue tärgamisest. Üheks ärkajakas sai siis ka peatoimetaja Ants Tamme loodud Videvik kui uue aja ajaleht.

Nädal tagasi austasid õnnitlejad lehe toimetajaid ja tegijaid. Kohal viibis hulk kirjasaatjaid, välisautoreid, lugejaid. Oma visiidiga rõhutasid sündmuse tähtsust president Arnold Rüütel, sotsiaalminister Hanno Pevkur, Riigikogu liige Urmas Reinsalu, Ajakirjanike Liidu tegevjuht Ebba Rääts, pensionäride organisatsioonide esindajad.

Pildidel soovivad Videviku asutajale ja peatoimetajale Ants Tammele õnne president Arnold Rüütel, Ajakirjanike Liidu tegevjuht Ebba Rääts, Keskerakonna senioride kogu esimees Elmar Truu.

Palju õnne kolleegidelt!

Tekst ja fotod: Heimar Lenk

Vabariigi Presidendi valimised algavad 29. augustil Riigikogus

Riigikogu juhatus koosseisus Ene Ergma, Laine Randjärv (endine Jänes) ja Jüri Ratas otsustas koos fraktsioonide esimeestega Vabariigi Presidendi valimise ajakava. Seadusest tulenevalt peab Vabariigi Presidendi valimine toimuma ajavahemikus 10. augustist kuni 29. septembrini 2011.

Lepiti kokku, et Riigikogu erakorraline istungjärg, mil toimub esimene hääletusvoor Riigikogus, on esmaspäeval, 29. augustil. Teine ja kolmas hääletusvoor Riigikogus toimuvad vajadusel 30. augustil.

Kui Vabariigi Presidendi kandidaat ei saa Riigikogu koosseisu kahekolmandikulist hääletenamust (68 häält), kutsub Riigikogu esimees kokku kohalike omavalitsuste esindajatest valimiskogu, mille võimalik toimumisaeg on 24. september.

Keskerakonna volikogust, algusest lõpuni

Sattusin lugema Evelyn Sepa veebipäeviku sissekannet, mis analüüsis Keskerakonna volikogu 16. aprilli istungit. Pean kindlasti mainima, et minu meelest on seal kirjas mõned isegi huvitavad mõtted, võimaldades tekitada aktiivset diskussiooni, mis on praegusel valimiste vahepealsel ajal täiesti õige viis erakonna positiivse arengu kiirendamiseks.

HELI RAEVALD
Keskerakonna Naiskogu KENA president

Samas leidsin kolleeg Evelyn Sepa kirjutist lugedes nii mõnegi väite, millele pean vajalikuks oponentida. Minu meelest on ülekohtune viimast volikogu nii teravalt kritiseerida. Viibisin istungil algusest lõpuni ning seal valitses tõesti väga tõine ja asjalik õhkkond, ning võib-olla käis

arutelu viimase aja volikogudest isegi kõige konstruktiivsema iseloomuga. Tegeleti konkreetselt asjaga – erakonna juhtivpoliitikut andsid volikogule aru, mida nad arvavad hiljutiste Riigikogu valimiste tulemustest, ning tehti ettepanekuid edaspidiseks, et Keskerakonna tulemusi parandada.

Väga oluliseks pean seda, et esines just arvamuste paljus, igal ettekandjal olid oma nüansid ja vaatepunktid. Tõepoolest, erakonna esimehe Edgar Savisaare ettekanne oli kõige pikem ja sisutihedam, aga see on ju ka loomulik, sest temal lasub kõige suurem kohustus ja vastutus. Kui järele mõtlen, siis polnud ühtki esinejat, kes poleks teinud ka eneskriitikat, analüüsisid valimistulemusi. Vigadest ju õpitaksegi. Mõned esinejad olid rohkem analüüsivad ja kriitilised, teised jällegi vähem, kuid eks see sõltub paljuski inimese iseloomust ja ilmselt ka kogemustest.

Evelyn Sepp kritiseerib jõuliselt Edgar Savisaare ettekandes olnud kujundit, et poliitikas on vajalik “hooldusraie”, kus vanade tegijate lahkumisel saavad esile tõusta nooremad. Mis selles siis vale on? Kui poliitikas ei toimuks säärasid noorte kasvatamist ja nende esiletõstmist, siis jääks ju kogu poliitiline areng seisma.

Asjakohane analüüs ja konstruktiivne kriitika on tervitatav igas erakonnas. Selle abil on võimalik leida tehtust vigu ja panna kõrvalle häid mõtteid õnnestumistest. Edgar Savisaar, Kadri Simson, Jüri Ratas, Kalev Kallo, Aadu Must, Priit Toobal ja kõik teised esinejad jagasid oma kogemusi ning ütlesid välja, mis tehti õigesti ja mida oleks pidanud teisiti tegema.

Erinevused, üksteiselt õppimine rikastab ja koondab erakonnakaaslast. Seda väljendas ka viimane Keskerakonna volikogu istung, algusest lõpuni.

E-valimiste omavalitsusfoorum

Reedel, 29. aprillil

**VI omavalitsusfoorum:
e-valimiste usaldusväärsus ja põhjendus**

E-valimiste turvalisusprobleemid ja ebavõrdsus, õiguslik regulatsioon ja kohtupraktika.

Avaettekannet Tallinna linnapealt **Edgar Savisaarel**, kes küsib:

„Miks teised, sh ka arenenud riigid e-hääletuse rakendamiseks ei vaimustu? Sest e-valimised ei ole veel piisavalt turvalised. Ebaturvalised valimised on aga ohtuks iga riigi demokraatialle.“

Foorum toimub kell 13 Eesti Infotehnoloogia Kolledžis (Raja 4C).

Registreerumine kella 12.15st.

Juhivad Tallinna linnavolikogu esimees

Toomas Vitsut

ja Rakke vallavanem **Andrus Blok**.

Raepress

Terane mõte

„... ja seadkem Lennart Meri poolt Eesti välispoliitika prioriteediks seatud umbmääraste, pahatihti põhjendamatu ja meid kahjustavate Euroopa “ühishuvide” ees esmasteks taas Eesti riigi ja rahva huvid. Kindlasti tõuseb Põlissoomlaste võidust sellisel kombel kasu ka Eestile.“

19. aprillil kirjutas Riigikogu valimistel kandideerinud üksikkandidaat HENN PÖLLUAAS Delfis artikli „Põlissoomlased aitavad kaitsta Eesti huve“. Kirjutise viimane lause oli aga välja jäänud ja see ilmus nüüd siin.

Allikas: <http://hennpolluaas.blogspot.com>.

Rahvastiku vananemine kui väljakutse

Tallinna Ülikooli Eesti Demograafia Instituudi direktor ja vanemteadur Luule Sakkeus pidas eelmisel nädalal konverentsil „Kas Eesti rahvas jääb püsima?“ ettekande „Rahvastiku vananemine“. Sakkeuse sõnul mõjutab Eesti rahvastiku vananemine nii majanduse, hariduse, tervise ja tööhõive kui ka sotsiaalpoliitika valdkondi, ent olulisem kui muutused üksikutes valdkondades on ühiskonna kui terviku kohanemine vananeva elanikkonnaga.

Sakkeus nentis, et vananemine toimub kõigis maailma rahvastikes ning seda võib vaadelda kui ühte peamist protsessi innovatsiooni survestajana. See seab olulised väljakutsed ka Eesti ühiskonnale, mis peab kohanduma muutustega väga erinevates valdkondades, nagu pension, tervis, elamu, maksud, transport, info, regionaalvaldkond, sotsiaalteenused, sotsiaalkaitse jms.

Väga oluline on mõju majandusele – pikenenud eluiga võiks kaasa tuua ka töövõimekuse kasvu: inimestel on võimalik vanemas eas uusi oskusi omandada ja kasvava haridustaseme juures neid oskusi ka uutest valdkondades rakendada. „Iseküsimus, kas Eesti majandusarengu suunajad ning ühiskond tervikuna seda veel lisaväärtusena oskavad näha,“ rääkis Sakkeus.

Ettekandja viitas, et eelmisel aastal käivitati Eestis rahvusvaheline vanemaaliste uuring SHARE, mis küsitleb küsitluslaines enam kui 6000 inimest (üle 50-aastased ja vanemad), kes esindavad ligi poolemiljonilist rahvastikurühma.

„Uuring võimaldab jälgida, kuidas areneb rahvastiku töövõimekuse ja tervise, mis aitavad kaasa vanemaaliste suuremale ning kauaegsemale kaasamisele aktiivsesse ellu. Uuringu kaudu saame järgmiste aastate jooksul ka vastuse, kuivõrd Eesti majandusstruktuur on üldise arengutrendiga arvestanud ning millised majandusstruktuurid selle teadmise ka kohanduvad.“ Sakkeuse sõnul tekib rahvastiku vananemisega uut laadi tööjõud – kogemustega, tasakaalukas, lojalne, vähenenud võistlevate huvidega. „Samas tõstatab vanemaaliste kasutamine tööjõuna küsimuse: kust leida tasakaal otsese tööjõukulu ja suurenevate kaudsete tööjõukulude – ümberõpe või töökoha kohandamine vanemaalistele – vahel? Kuna elanikkonna haridustase kasvab pidevalt, asuvad vanemaalistele sobivad rakendusala pigem viiendas sektoris (tervishoid, haridus, teadus, loomemajandus), teatud määral ka neljandas sektoris (transport, kaubandus, kommunikatsioon, finants ja valitsemine), kuid vähenevad oluliselt primaar- ja sekundaarsektoris.“

Sakkeuse hinnangul pole rahvastiku vananemises kui protsessis otseselt midagi uut. Rahvastiku vananemine on demograafilise üleminekuga rahvastikuprotsessides toimuvate muutuste – sündimuse ja suremuse languse – üks peamisi tulemprotsesse, mis said alguse Euroopa riikides enam kui 150 aastat tagasi.

„Kui 150-aastast rahvastikuprotsessi kulgu, mis vananemist määratlevad, saab arvude najal hästi jälgida Rootsi näitel, siis Eesti puhul on veel pikk tee käia nii pika andmerea tekkeks. Ometigi, Rootsi kuninga akt 1686. aastast rahvastikuandmete jäädvustamise kohta annab aluse lootale, et saame ka Eesti kohta samalaadsed andmed kunagi esitada. Ehk siis ei oleks Eesti rahvastiku vananemise kiire kasv tulnud teatud perioodidel üllatusena, sest see on tekkinud ja jälgitav olnud ju juba kümnendeid,“ sõnas Sakkeus.

Veel fakte Sakkeuse ettekandest

Esimesest Eesti rahvaloendusest möödunud 130 aasta jooksul on 65-aastaste ja vanemate elanike arv Eestis neljakordistunud. Eriti kiire kasv on toimunud viimase 20 aasta jooksul, peamiselt rändelise rahvastiku toel.
Viimase 40 aasta jooksul on kahekordistunud 85+ elanike osakaal, viimaste aastate juurdekasv on üle 6% aastas.

Täna sündivatest eestlastest rohkem kui pooled elavad enam kui 80-aastaseks.

Eestlaste keskmine vanus on 130 aasta jooksul kasvanud üle 16 aasta (23,5-lt 39,5-ni).

Rahvastiku vananemise protsessis:

- vähenenud on bioloogiliste laste arv, kuid teatud põlvkondade jaoks on kasvanud üleskasvatavate laste arv;
- väiksem on alanevate sugulaste ja külgnevate sugulaste arv; lähivõrgustike sotsiaalne koosseis on oluliselt teisenenud;
- toimunud on muutused kooselu institutsioonid;
- kooselud (sh abielud) ja lahkiminekud on muutunud lähivõrgustike koosseisu, kaasates võrgustike hulka nn ükside ülenevad, külgnevad ja alanevad sugulased;
- teisenenud on põlvkondadevahelised suhted.

Tallinna Ülikooli pressiteatest

Kasud on silmanähtavad: 2011. aasta riigieelarve seletuskirja järgi saab Eesti kokku ühe miljardi välis- toetusi ja need kõik on toetused Euroopa Liidu fondidest, sest vastav lause eelarve seletuskirjas sedastab: „Ligikaudu 97% sellest moodustavad erinevate Euroopa Liidu fondide ja programmide kaudu saadavad toetused ja ülejäänud laekub eelkõige Euroopa Majanduspiirkonna ja Norra ning Šveitsi koostöö raames ning mitmetest erinevatest koostööprojektidest.“ Niisiis on märg eurounenägu teoks saanud ja kõik toetused on eurotoetused.

ARNE RUBEN
kolumnist

Meie valitsejad loodavad teistele riikidele

Võib öelda, et Euroliit panustab peaaegu ühte viiendikku Eesti riigieelarve tuludest, ja see on suur summa. Muidugi võime enda kaitseks öelda, et demokraatia on siinmail püsinud vaid 20 aastat, oluliselt vanema demokraatiaga riigid ei laseks oma valitsejail lootma jääda üksnes teistele riikidele ja heitmekvootide müügile.

Kui peaks juhtuma olukord, et fondid kuivavad mingi suure poliitilise või loodusliku õnnetuse läbi kokku, heitmekvoodid aga enam kaubaks ei lähe, siis meie riigi kokkukukkumiseni ei lähe poolt aastatki – torkab silma maksu-

tulude väike osakaal riigieelarves. Loodame rohkem välismaalaste kui oma maksu-kuulekate kodanike peale. Sest siinmail lihtsalt ei ole raha, sukasääred on ammu tühjad. Ehk küberneetilises keeles: võetud riskid on suured, aga garantiid väikesed.

Selles mõttes oli muidugi üsna lühinägelik võidelda EL stabiilsusfondi sissemakse vastu: riik, mis tarvitab ühise euroseltskonna vahenditest miljardi, ei soovi sellesama kamba stabiilsuse heaks ohverdada 148 miljonit. Kuidas siis ikka nii: ise ajame jalad laua alla, õgime ja vitsutame, aga nõusid puhtaks pesta ei taha?! Ja kui me vaatame riigieelarve seletuskirja joonist „Välisvahendite osakaalu muutumine riigieelarves aastate lõikes (mln EUR; %)“, selgub ootuspärane tõsiasi: välisvahendite osakaal riigieelarves on läbi aastate tõusnud, samas kui välisvahendid kogusummas on hakanud pärast head aastat 2008 aeglaselt langema.

Esimene koefitsient sõltub meie valitsusest, aga teine eurooplaste arusaamast: „Eesti –

Eurorahade mure

IRL ja Reform on kokku leppinud, et kui oled pärast 1. jaanuari 2013 sündinud lapse ema ja soovid saada vanemapensioni, siis pead koju jääma ja saad 4% keskmisest töötasust. Praegu teevad väikeste laste emad kodukontoris tööd; aga kui see on ametlikult vormistatud, siis jäävad nad vanemapensionist ilma. Kui aga oma tööd ametlikult ei vormista, siis jääd ilma jälle haigekassahüvedest jne. Inimeste mõnitamine viimasel ajal üha levib. Seega last planeerides peab ema arutama rohkem kui tulevast ilmakodaniku peale mõtlema.

see on ju seitsmepeniikoor-
masaabastes liikuv riik, tema
toetust peaks vähendama.“
Nad pööravad sellist hinnangut
langetades aga vähem tähele-
panu asjaolule, et meie rah-
vastik on vananev või lahkuv:

riik ei saa makse kätte mitte
maksuameti nõrkuse tõttu,
vaid seetõttu, et vale ja kurnava
majanduspoliitikaga riigid
elavadki paratamatult üha
enam välisabist – mis aga
väheneb.

Mittesakslased, mitte-eestlased ja s

Statistika on iseenesest kasulik, eriti poliitikule. Erinevad uuringud annavad ülevaate sellest, kes hääletab, kus hääletab, millisesse vanuserühma keegi kuulub jne. Selle põhjal on hea järeldusi teha ja, kui vaja, kogutud infot edasises töös kasutada. Statistika on sellele, kes seda kasutada oskab, hea ja vajalik tööriist.

TOOMAS PAUR
Keskerakonna Lõuna-Eesti
koordinaator

Kohati aga hakkab silma paar nüanssi, mis vajaksid pisut põhjalikumalt analüüsi.

Kui vaadata meedias viimasel ajal domineerinud teemasid, siis ikka ja jälle armastatakse rõhutada seda, kelle poolt hääletasid Riigikogu valimistel eestlased ja kelle poolt mitte-eestlased.

Kodanikud mitte-eestlased

Üldse on see rahvuste järgi jagamine veidi kummaline. Statistilises mõttes on ju mui-

dugi hea teada, missugune sugupool või vanuserühm ühe või teise poliitiku või partei valijaskonna enamiku moodustab. Kuid rahvuse põhjal jagamine kipub teenima ka muid eesmärke.

Mida õigupoolest tähendab mitte-eestlane? Riigikogu valimiste kontekstis on ju siiski eranditult tegemist Eesti Vabariigi kodanikega.

Ajaloo meenub, et Liivi ordu päevil jagati ametlikes dokumentides inimesi sakslasteks ja mittesakslasteks, kusjuures need viimased olid suures enamikus eestlased. Omal moel oli tolleaegsetel ametnikel ka õigus – eestlased tõesti ei olnud sakslased.

Kui asjale neutraalselt läheneda, siis pole probleemi. Samas kui hakata keskaegset eluolu uurima, tuleb välja terve rida nüansse. Linnas iga ametimees mittesakslast ei teenindanudki. Pagar, kes küpsetas leiba sakslastele, oli suurema au sees ning teenis rohkem kui mittesakslasi teenindav pagar. Mittesakslaste pruulitud õlu oli

Ilmselt saavad eesti- maalastest venela- sed nüüd nii Nõu- kogude kui ka Mõõ- gavendade okupat- siooni eest oma osa.

odavam ning seda peeti mada-
lama klassi õlleks, ning teda ei
tohtinudki igal pool müüa, et
mitte linna head mainet rik-
kuda. Mittesakslasest selli võis
sellistaatuses hoida kauem,
ning polnud hullu, kui ta ku-
nagi meistriks ei saanudki. Iga
gild mittesakslast vastu ei võt-
nud, see oli isegi gildi või tsunfti
skraa järgi keelatud.
Nii et peale puhtalt rahvast
määratleva funktsiooni oli sel
mittesakslasel ka üheselt mõis-
tetav negatiivne varjund. Kas
ka meil üritatakse sõnale mitte-
eestlane anda negatiivset var-
jundit?

Valitsus vastandab eri rahvusi

Valitsusparteid on oma tege-
vuse üles ehitanud eestlaste ja
venelaste vastandamisele, sest
nii on palju kergem valitseda
ja hääli koguda. Ühest küljest
üritatakse kõiki neid, kellel
mingikokkupuude või koostöö
venelastega, näidata vähe-
masti alaväärsetena – kui mitte

koguni kriminaalsetena. Ega
siis alati pea jälgima poliitikute
väljaütlemisi, võib vaadata ka
n-õ rahva sekka, näiteks lugeda
ühe või teise internetis aval-
datud uudise juurde kirjutatud
kommentaare.

Nii ei nähtud näiteks transiidi
katkemises mingit probleemi,
kuna selle pealt olevat teeni-
nud põhiliselt venelased. See,
et Ida-Virumaalt rahvas töö-
puuduse tõttu lahkub, pole ka
probleem, – venelased ju, eks-
ole. See et venekeelne kogu-
kond pole ühe või teise asjaga
rahul, on nagu isegi hea, sest
venelased peavadki ennast hal-
vasti tundma. Olgu netikom-
mentaatorite seisukohad kui
tahes masendavad, kujutavad
need endast siiski vaid teatud
inimeste vaba arvamus, ning
tihti peale on ka üle keskmise
lollidel oma arvamus olemas.
Valvsaks muudab mind aga
meie valitsuse samasugune
seisukoht. Kõrged riigiamet-
nikud ju peaksid siiski olema pro-
fessionaalid.

Ma saan aru, et meie omariik-
lus on lühike ja me oleme ju nii
väikesed, nagu rääkida armas-
tatakse. Kuid jääb mulje, nagu
elaks suur osa meie riigitege-
lastest välja mingeid rahvus-
likke Napoleoni komplekse.
Ilmselt saavad eestimaalastest

Tallinn 10130
Toom-Rüütli 3/5
www.kesknadal.ee

Kuidas tänapäeva maailmas püsima jääda?

Kui 20 aastat tagasi laulvat revolutsiooni tegime, siis keegi ei osanud aimatagi, millisesse ebaõiglusse ja kihistumisse jõuab eesti rahvas omaenda riigis. Tollal hõiskasime Marju Lauristini eestvõttel: „Eestimaa on meie kätes...!“ Meist on saanud ühepäevaperemehed – maaeläinaja kombel kaht käiku ette arvata ei oska või ei viitsi... Oleme jõudnud sinna, et peaks olema viimne aeg mõtiskluseks: kuidas edasi...? Muidu pole enam kaugel hamletlik küsimine: „Olla või mitte olla?“ Mida peaksime ette võtma, et Eestimaa ja eesti rahvus, kes on suutnud siiani läbi aastatuhandete üle elada kõik sõjad, vallutused ja okupatsioonid; küüditamised, ülemerepõgenemised ja alandused; katkud ja näljad, kestma jääks? Loodan, et ei liialda, kui ütlen: selleks peame suutma täita kolm kõige olulisemat ülesannet. Kui me seda ei suuda, teeme häbi eestlase nimele.

Esimeseks. IIVE. Ilma iibe positiivseks muutumise ei ole lootustki eestlase säilimisele pikemas perspektiivis. Kui suurriik võib negatiivse iibega püsida aastasadu, siis väikerahvas sellele lootet ei saa. Liivlaste saatust jagada ei tahaks.

Näiteks koduvallas, kus haridust lastele jagatud üle 300 aasta, läks möödunud sügisel esmakordselt 1. klassi vaid üks laps... Ääremaad tühjenevad. 1/3 Eestimaa kunagi kulukalt drenaažitud põllumaad seisab tulutult ja võsastub.

Peaksime oma kasinate rahadega looma sotsiaalfondi, mis ka tööpoolest hõlmaks kõik tublid naised, kel lapsed seni just materiaalsel kaalutlustel sünnitamata ja üles kasvatamata jäänud. Ainult niigi jõukate tublide emade premeerimisega kõrgete emapalkadega me Eestit ei päästa.

Teiseks. RAHVUSSUHTED. Rahvusriikide aeg on tänaseks möödunud. Optimaalse rahvaste segunemise vastu ei ole ju keegi – mõdukas veresegamine pidavat põhirahvuse geenidele positiivsetki mõjuma, peasi et säiliks oma riigis oma keel ja kultuur. Traagiliseks võib olukord kujuneda siis, kui riiki lubatakse või tuleb niipalju migrante, et see hakkaks juba riigi põhirahvust ohustama.

Kui esimest korda 1988. aastal läbi “raudse eesriide” pääsesin Rootsi, olin väga üllatunud, kui Stockholmi vanalinnas nägin suurt kirjades üripides lärmakat seltskonda miitingut pidamas. Minu võõrustaja vaid kehitas õlgu ja ütles, et need lõunamaalased olevat soovinud Rootsi elama tulla. Jah, kuigi rootslased ju nägid Balti riikide negatiivset kogemust migrantidega, meist õppust ei võetud ja lubati palju välismaalasi riiki. Läks hulk aastaid mööda, enne kui hakati aru saama (isegi suitsiidipommid juba hakkasid plahvatama), et migrantide maalelubamisega on liiale mindud. Isegi Saksamaa kantsler Merkel teatas hiljuti, et loodetud *kulti-multi*’st migrantidega ei tule midagi välja.

Kas meil on sama olukord? Siiski vist mitte. Kuigi vene rahva kultuur on eestlaste omast erinev, siiski vähemalt oleme koos eurooplased – seda ei ole vaja tõestada. Selle tõestuseks on tuhanded eesti-vene sega-abiellud ja õnnelikud perekonnad - juba see räägib iseenda eest. Lisaks on eestivenelased juba teist-kolmandat põlve Eestis sündinud ja enam-vähem rahuldavalt integreerunud eestimaalasteks ning ikka rohkem saanud eestikeelsemaks ja -meelsemaks.

On olnud ka valusaid tagasilööke. Pole enam võimalik ajaloost kustutada ebameeldivat Pronksööd.

Kusagil on keegi õelnud umbes nii: peremeesrahvas tunneb ennast tõelise peremehena omaenda kodu mitte alati läbi vägivalla ja vähe- mustele sundkorras koha kättenäitamisega, vaid sageli hoopis suure- meelse vastutulekuga riigis elavatele vähemusrahvustele. Selle väite heaks tõestuseks võinuks olla hea tahte avaldus kinkida vene inimesele selle ainsa püha koha Eestis, kus ta saanuks leinata Teises maailmasõ- jas hukkunud kaasmaalasi. Tõsi, nad saavad seda täna teha, sest Pronksöödur on ju alles, kuid seda tulnuks teha šokeerimata. Rahumeelne teisaldamine võinuks küll rohkem aega, sest kõik osapooled mõistsid, et Tõnismäel on kitsas, kuid võit olnuks meile kõigile mit- mekordne - jäänuks ära Eesti-Vene suhete jahenemine, jäänuks ära tagasilööki integratsiooniprotsessis, jäänuks ära mitmekümne miljardi- line majanduslik kahju...

Kui suudame edaspidi seda negatiivset vältida, siis elab Eesti riik edasi. Aga Pronksööduri tahvlid kirjega “Pühendatud Teises maailmasõjas hukkunutele”, mis paigaldati veel siis, kui linnapeaks oli Jüri Mõis, pidanuks küll alles jääma.

Kolmandaks. ELUJÄRG. Elutahe-elurõõm ja vähemalt elatusmiinimum-toidukorv KOGU rahvale. Vaatamata headele lubadustele on Eesti rahva elatusesimesest Euroopa suurimad erisused. Nii nagu oleks ehk kohane paremliberaalsetele banaani- ja banaanivabrikidele. Paremliberaalse vabaturumajandusega “õhuke” suurriik võib ju ka pikemas perspektiivis ehk ellugi jääda, sest näiteks miljon elu hammasrattaste vahele jäänud hinge üle ühe parda ja teine miljon eluhei- dikut-tõötut üle teise parda ei pruugi suurele riigile veel suuri probleeme tekitada. Sama olukord aga väikeriigiga võib lõppeda ettearva- matute tagajärgedega. Meil on iga hing hindamatu väärtusega.

Kui me ei suuda kaasata kogu rahvast ja ehitame oma ühiskonna üles vaid 5-10% heal ja õnnelikul elujärjel kodanikele ning väga kahvatule keskklassile, siis jääb ülejäänutele ei enam, kui vaid vegeteerimine... See aga tähendab, et kes veel suudab, jookseb välismaale elatist otsima, kes ei suuda, joo ennast rentslisse ja järglasi need vegeteerijad nagunii enam ei saa... Sellise mudeli järgi ei saa me olla jätkusuutlik riik.

Udo Knaps, Märjamaa, Rapla maakond

Järge loe: www.kesknadal.ee

Millest sakslased ei saa aru?

Sakslased imestavad selle üle, miks Eesti valijad valisid, ja veel kasvanud hääleteenamusega, tagasi endise valitsuse, hoolimata 14-protsendise majanduslangusest, palgakärbetest, suurest töö- tutehulgast ja 100 tuhande inimese riigist lahkumisest. Kommenteerides meie Riigikogu valimisi, ajaleht „Die Welt“ nentis: baltlased on suure talumisvõimega endised nõukogude inimesed.

Sellega tuleb nõustuda. Suure talumisvõime kõrval on meid meie lähem, kaugem ja väga kaugel minevik ülemuste ja võimu vastu aupaklikuks teinud. Mõtlemine, mis on alati või peaaegu alati kellelegi ka tülikas, on meist välja peetud. Meie eest on mõtel- nud mõisnikud ja kupjad, Põhjasõja eel ja järel rootslased ja venelased. Meenutagem nõukaaega, mil meilt võeti õigus valida – me ainult hääletasime, 99,99-protsendilisel. Nagu samamoodi paljud tegid ka äsjastel Riigikogu valimistel! Eestist on saanud demokraatlik vabariik, kuid valijad on oma enamuses endised käetõstjad või nende geneetilised järeltulijad.

Aastasadade ja aastakümnete jooksul tekkinud meeleseisundite muutused vajavad oi kui palju aega tagasimuutusteks! Seda kin- nitavad ka meie tänavused parlamendivalimised, mida sakslased (ja mitte ainult nemad) ei mõista.

Kui karja juhtloom ei suuda teisi juhtida rohumaadele ja joogikoh- ta, siis vahetab kari ta välja. Selgub, et meie ei suuda isegi karja tasemel mõelda. Meie elukorraldus on mäda. Meist ei ole EL-is

enam palju vaesemaid. Aga me ei võta enda aitamiseks midagi ette. Valitsuse vaikival heakskiidul elab Eestis väike inimgrupp nagu paradisiis. Näiteks Eesti Energia juhi Sandor Liive aastapalk on lausa kosmiline – 157120 eurot. Temast pisut vähem saavad mitte kümned, vaid sajad. Poolmuidu elavate riigikogulaste palk on ligi 20 korda suurem miinimumpalkast. Lubamatult suur ja kulukas on avalik sektor.

Karjuvalt on vaja tegusat valitsust, et toibutada meie majandust ja õiglaselt jagada seda, mis meil veel on alles jäänud. Täna kõneleb valitsus rahvaganagu debiilikutega. Me vajame arukust, me vajame mõistust teha õigeid otsuseid ja valikuid. Me vajame asjatundmist ja vastutustunnet. On usk ja lootus, et iga päev toob meile juurde arusaamist: praegune ebaõiglane elukorraldus peab lõppema. Toompeale on vaja uut, rahvalähedast mõtlemist.

Meie mõtlemisvaegus ja võimu austamise kultus on takistanud seda tegemast. Eesti võinuks juba täna olla Euroopa viie rikkama riigi hulgas, kui Rahvaliit ja sotsid mõned head aastad tagasi oleks nõustunud Riigikogu valimised võitnud Keskerakonnaga valit- sust moodustama.

Loodus on meist targem. Ka kiskjad hajutavad oma ohvriloomad ning murravad nad siis ühekaupa ja eraldi.

Paul Hank, Antsla, Võrumaa

TUNDKEM RÕÕMU KEVADEST! Põlvest põlve ilutsevad metsa all need varakevadised sinised lilled, õieriigi esimesed kevadsaadikud. Sinine värv on ilus. See on puhtuse ja lootuse sümbol. Ja sinine on ka Eesti taevas. Seepärast ongi kodumetsa mustast mullast sündinud sinilill eriti armas. Ta on pingel noorusevärskust ja met- sade kargust, mis õhkub lille õilmetest ja südamest. Sinililleõis on looduse kunstitöö. Aprilli lõpupäevad ja maikuu esimene pool on sinilille õitsemisaja kõrgpunkt.

Koolmeister Kustas Põldmaa (1897-1977) raamatust „Kodumets“. Foto: Tiit Maksim

Elame laristavas maailmas

Seni oleme küllalt palju nurisenud, et globaalse rahavõimu teenis- tuses olev ajakirjandus on ohtlikult paremale kreenis ja vähe aval- datakse analüüsi maailma tänastest valupunktidest. 22. jaanuari Postimehe AK trükkis aga üpris mõtlemapanulise loo “Raiskav maailm”. Eesti Looduse Fondi globaalsete keskkonnateemade ekspert Agur Paesild kirjutab: „Neoliberaalse üleilmastunud turu- majanduse ressursikasutuse efektiivsus on müüt, kuid laristamise vastu saab ja tuleb võidelda.“

Muu hulgas toob autor esile, et kui algas personaalarvutite võidukäik, upitas raaltöödust end “rohelinele” aujärjele: nüüd saab kõike ekraanilt lugeda ja paberit enam ei vajata, saabub paberivaba tulevik. Tegelikult läks risti vastupidi. Infotehnoloogilist „revolutsiooni“ tervitasid lisaks arvutite toot- jatele ja müüjatele kahel käel metsa- ja paberitöösturid — raalide külge ühendatud printerid hakkasid nõudma seninägemata hulgal

trükipaberit. Metsiku printimismaania küüsis on nüüd kogu pla- needi nn arvutiseeritud osa. Sealhulga ka Eesti, mis on ju üks vinge e-riik, Tiigrihüppe meditsiiniline jm asjaajamine tahetakse üksnes arvutite peale üle viia.

Tööstusriikide elanik tarbib aastast keskmiselt 300 kilo stan- dardset kontoripaberit. Mis see maksmatule läheb ja kui palju paberi- tooret selleks kulub? Üle 70% paberitoormest saadakse ju väärt- suslikke metsi hävitades.

Peaksime õppima hindama neid kahjusid, mida põhjustab tänane neoliberalne majandus, taotledes ettevõtluse maksimaalset kasumlikkust. Kui saame end selles veidi harida, siis oskame ka meie oma ühiskonnakorraldajate eksimusi paremini mõista ja hinnata.

Maamees Lääne-Eestist

Elagem maitsvalt ja mõnuga!

Mida kõike pole “asjatundjad” eesti rahvale soovitanud: suhkur on kahjulik, sool on kahjulik, liha on kahjulik (taimetoitlus!), või on kahjulik, kraanivesi on kahjulik, ravimid on kahjulikud, keskkond on kahjulik, päikesepaiste on kahjulik, elektrivalgus

(kõnelemata muust) on kahjulik... Ei tea – kas mõni moodne usu- lahk või “poliitkorrekne” ideoloogia samuti kahjulikud on?

Delfi kommentaaridest kallite mahetoitude eelistamise teemal

